

**Antoninus Diana Panormitanus, Clericus Regularis, Doctor
Celeberrimus, Coram S. D. N. Alexandro VII. Episcoporum
Examinator, & Sancti Officij Regni Siciliae Consultor,
Coordinatus, Seu Omnes ...**

Diana, Antonino

Lugduni, M. DC. LXXX.

335. An consuetudo possit tribuere iurisdictionem iudicibus laicis in
Clericos saltem in aliquibus casibus? Ex p. 7. tr. 1. res. 20. aliàs 18.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-76442](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-76442)

9. Vnde apparet, quàm futile & ruinosum fuerit fundamentum, super quo extruxit suum ædificium P. Rabardus, nempe super leges editas ab Imperatoribus Iustiniano, Theodosio, & aliis, ex quarum auctoritate etiam Hæretici nostri temporis tribuerunt Principibus Laicis iurisdictionem in Clericos, vt perperam docent Christianus Kieenthal in *Collegio Politico, exercit. 13. q. 3.* Conradus Ritherfusius, in *Nonell. Instin. part. 2. c. 3. num. 12.* Ioannes Althuficus, in *Politica, cap. 28. num. 28.* Theodorum Keinsingx, *tract. de Regim. seculari, & Ecclesiastico, lib. 1. clas. 2. c. 6. num. 16.* Henricus Hænonius, in *disp. Polit. disp. 3. num. 43.* Reinardus Koning, in *Theatro Politico, part. 2. cap. 9. num. 3. & seq.* Henningus Arniseus, de *iure Maiest. lib. 2. cap. 6. num. 11.* Thomas Michaël, de *iurisdic. concl. 10. littera B.* Finesckaus, de *iure Patronatus cap. 4. num. 108.* & antequam Lutheranismum abiurarent, Goldatus, & Befoldus, ille passim in omnibus suis operibus; hinc in *Dissertatione Politico-Iuridica, de Maiestate. sect. 2. cap. 2. num. 6.* Non bene igitur P. Rabardus ex auctoritate Legum aliquorum Imperatorum suam stabilire sententiam conatus est.

RESOL. CCCXXXV.

An consuetudo possit tribuere iurisdictionem iudicibus laicis in Clericos, saltem in aliquibus casibus? Ex part. 7. tract. 1. Resol. 20. aliis 18.

§. 1. **A**ffirmatiuè respondet Rabardus, *sect. 2. num. 7. fol. 17. 33. & 41.* vbi sic ait: Hanc etiam, consuetudinem validam reputat; & probat Couarruarias, & in practicis Question. Quod cum immunitas & exemptio Clericorum à iurisdictione Magistratum, & Iudicum Laicorum, sit tantum iuris humani, & positiu: licet non possit integre auferri, vel ita restringi, & limitari, vt inde maxima Clericis, & Ordini Ecclesiastico iniuria fiat, grauissimamque immineat præiudicium, ex eo quod Ministri Dei passim ad forum seculare trahantur inuiti; opinatur tamen, aliquot in casibus, posse per consuetudinem legitimè præscriptam exemptionem istam restringi, ac limitari, quæ procedat, & firmetur tacito consensu Clericorum simul, & Laicorum. Ita ille.

2. Sed prorsus dicendum est Laicos in vim cuiuscumque consuetudinis potestatem in Clericos habere non posse. Probatur primò ex Concilio Lateranensi sub Leone X *sess. 10.* Ibi enim Concilium attendens Laicis in Clericos, & personas, ac bona Ecclesiastica tributam facultatem non esse, atque tam Apostolicæ Sedis honori, quàm personarum Ecclesiasticarum quieto, & prospero statui temeritati eorum, qui sibi tribuunt, quæ iuris non sunt, non sine damnanda petnitie derogari, innouatis omnibus, & singulis constitutionibus, quæ contra efficientes statuta Ecclesiasticæ libertati obnoxia, atque ad ea auxilium, consilium, vel fauorem præstantes hætenus emanauerant, his demum verbis rem totam perstringit. Et cum ea nedum iuri contraria, sed etiam Ecclesiasticæ libertati opprobrosa sint quamplurimum, & aduersa, vt de officio nobis credito dignam Deo possumus reddere rationem, affectibus, & monitis paternis Imperatorem, Reges, Principes, Duces, Marchiones, Comites, Barones, & quoscumque alios alterius cuiuscumque nobilitatis, præminentie, potentie, seu potestatis, excellentie, vel dignitatis existentes attentè hortamur in Domino, eisdem in virtute sanctæ obedientie mandantes, vt ipsi constitutiones prædictas obseruent, & faciant à suis

subiectis inuolabiliter obseruari. Quacumque consuetudine contraria non obstante, si diuinam offensam Sedis Apostolicæ, & debitam vitare voluerint violationem.

3. Secundo, ex Lucio III. Romano Pontifice ad *Srigonensem Archiepiscopum, cap. Clerici, de ind.* cuius verba hæc sunt. Cum Imperator dicat, quod leges non dedignantur sacros Canones imitari, in quibus generaliter traditur, vt de omni crimine Clericus debeat coram Ecclesiastico Iudice conueniri; non debet in hac parte Canonibus ex aliqua consuetudine præiudicium generari. Vbi rectè aduertunt Panorm. *num. 6. & Dec. num. 58.* Quod de casibus criminalibus dicitur, ex Doctorum sententia, etiam in Ciuilibus habere locum.

4. Præterea ex Honorio III. ad Episcopum Bononiensem, qui anathemati subiicit, quicumque huiusmodi consuetudinem seruari curauerint; *cap. Nouerit, de sentem. excomm.* Excommunicamus, inquit, omnes hæreticos, vtriusque sexus, quocumque nomine censeantur, fautores, & receptatores eorum; necnon, & qui de cetero seruari fecerint statuta edita, & consuetudines introductas contra Ecclesiæ libertatem; nisi ea de capitularibus suis infra duos menses post huiusmodi publicationem sententia fecerint amoueri.

5. Quarto ex Bulla, quæ die Ccenæ Domini singulis annis legi consuevit, quæ cautum est non obstare consuetudines etiam immemorales, ac præscriptiones quantumcumque longissimas; Quæ vna, si aliud non haberemus, satis esset ad institutum probandum; quis enim non videt tot Summos Pontifices ea mente fuisse, vt nefariam omnem consuetudinem abolerent?

6. Quintò ex *cap. Qualiter, & Quando, de Ind.* vbi Innocentius III. omnino prohibet, ne Clerici trahantur à laicis ad seculare iudicium: quomodo loquendi sublata est inferioribus facultas omnis dispensandi, siue per statutum, siue per consuetudinem. *Præp. in cap. Si quis cum Clerico. 11. quest. 5. Felin. in eod. cap. Qualiter, prope fin. Alex. conf. 8. sub num. 1.*

7. Postremò cum talis consuetudo sit contra id, quod ex iure, vel priuilegio Clericis datum est, siue à Deo, siue à Summis Pontificibus, & Imperatoribus, vt *supra* ostendimus, etiam erit contra Ecclesiasticam libertatem: notat hoc, speciatim Sald. in *cap. Clerici, in C. de iur. Butr. num. 11. Panorm. n. 6. Bart. & Bald. in Constitut. Frieder. cassa, & irrita. C. de sacros. Eccles. & colligitur ex doctrina Innocent. in *d. cap. Nouerit, de sentem. excomm.* quem omnes ibi sequuntur. Ex his perspicuum est laicos vi cuiusque consuetudinis nullam in Clericos potestatem habere posse.*

8. Nec valet quod afferri solet, consuetudinem scilicet longissimi temporis decursu firmatam Priuilegij vim habere, & ei æquiparari. *l. hoc iure. ver. dulus aque ff. de aqua quotidiana & stillicia*: nam in duobus casibus plus priuilegium posse, quàm consuetudinem, etiam tandiu continuatam, vt initij memoria non extet, tradunt Doctores. Vnus est; vbi aliquis non est capax potestatis, & iuris, Io. Andr. & Dominicus. in *cap. 2. de prob. in 6. Innoc. 1. de Apostofia. Ant. in repetit. capit. peruenit. de Censibus. Abb. in cap. super quibusdam, de verb. signif. & in cap. Nouit, de iud. & in c. Quando, de consuet. Bal. in l. si sollempnibus. C. de fide instrum. & in cap. cum contingat, de foro comp. Fel. in cap. Delicto, de proben. Alter casus, cum à iure scripto improbatum consuetudo, *cap. cum suis, de offic. Archid. Io. Andr. in cap. 1. de Clerico egrotante, in 6.* Quare cum ea aperte damnetur vt visum est, non poterit in huiusmodi*

huiusmodi re locum privilegij obtinere.

9. Verum obicitur. Summus Pontifex scit aliqui vigere huiusmodi consuetudinem & tolerari ergo tacite illi assentit: Quare saltem in hoc casu Magistratus, & Iudices Civiles, possunt Clericorum causas iure cognoscere, & definire, Respondeo negatione antecedentis; Primum; quia certum non est scire summos Pontifices quæcumque à Magistratibus laicis in toto Christiano orbe agantur.

10. Deinde, quia cum rescuerint, de his iniuriis sapientissime cum Principibus conquesti sunt, & quotidie reclamant, prohibent, ac sententias ferunt in laicos, qui hanc sibi iurisdictionem usurpant. Præterea, cum quotannis die Cæne Domini publicè excommunicant, & anathematizant Magistratus, & Iudices sæculares, qui ad sua Tribunalia personas Ecclesiasticas trahunt, vel trahi faciunt, vel procurant directè, vel indirectè quovis quæsito colore, nec non qui statuta, ordinationes, constitutiones, pragmaticas, seu quævis alia decreta in genere, vel in specie, ex quavis causa, & quæsito colore, ac etiam prætextu cuiusvis consuetudinis, aut privilegij, vel aliàs quomodolibet fecerint, ordinaverint, & publicaverint, vel factis, & ordinatis vti fuerint, unde libertas Ecclesiastica tollitur, seu in aliquo læditur, vel deprimitur, aut aliàs quovis modo restringitur, seu Romanæ sedis, ac quæcumque Ecclesiarum iuribus quomodolibet directè, vel indirectè, tacitè, vel expressè præiudicatur; persuasissimum cuique esse debet summos Pontifices hanc consuetudinem, quam corruptelam vocant, æquo animo non perferre, & consequenter, neque expressè, nec tacitè assentiri.

Sup. hoc in tom. 6. tr. 1. Ref. 15. in fine, sed lege eam per tot. & alias eius secundæ not.

Quibus omnibus adde Bullam S.D.N. Urbani VIII. editam sub die 5. Junij, anno 1641. & publicatam die 14. Augusti eiusdem anni, super præservatione iurium sedis Apostolicæ à quibuscumque præiudicialibus, vt optime observavit nouissimè amicissimus, & doctus Antonius Lælius in *observa. ad tractat. de Indiarum iure Ioannis Solorzani, fol. 73.* in qua Bulla Pontifex reprobat quascumque consuetudines contra libertatem Ecclesiasticam, etiam cum fama privilegij. Et hæc omnia satis etiam à nobis probata sunt, in *Apologética disceptatione contra Salgadum, Refol. 14.* Ex quibus corruunt ea quæ nouissimè docuit Stephanus Baunius, in *Theol. mor. part. 1. tract. 11. §. 31.*

11. Verum instabit Rabardeus ex auctoritate Couarruias hanc doctrinam procedere, quando consuetudo tollerit integre exemptionem Clericorum, secus autem, si in aliquibus tantum casibus; sed si hæc opinio esset admittenda, corrueret prorsus immunitas Ecclesiastica. Nam in nullo Regno consuetudo tollerit integram Clericorum immunitatem. Poterat igitur Rabardeus, imò debuerat relinquere Couarruiam Iuriconsultam, & adherere Theologis præsertim suæ Societatis, Suarez, Tannero, Baldello, Filliaccio, & aliis, quos citavi in *Apolog. discept. de de immunit. Eccles. contra Petrum Sarpuram, in part. 6. superius in tract. 1. refol. 29.* & in alia contra Salgadum, *vbi supra.* Quibus nouissimè addendus est Stephanus Fagundez in *Decalogum tom. 2. lib. 8. cap. 43. num. 20. & 21.* & Layman. *lib. 4. tract. 9. cap. 10. num. 1.* vbi individualiter impugnant Couarruiam, quem etiam nominatim refellit Sacra Rota, in *causa Barchinensis exemptionis die 20. Junij 1636.* coram heu quondam Domino meo Coccino, cuius Decisionem inuenies in *sine mea * 6. Paris.*

* Quam inuenies in fine tom. 8. & ibi est decisio prima.

12. Dicendum est igitur contra P. Rabardeum, omnem consuetudinem, siue generalem, siue particularem contrariam libertati Ecclesiasticæ esse irrationabilem, & in iure reprobam, ac subinde non posse Privilegio immunitatis aliqua ex parte derogari.

re, Hæc est sententia communiter recepta à Theologis, & Interperitis in locis allegatis, & apertè colligitur ex Decretis Sacrorum Conciliorum, & Canonum. Non enim loquuntur de consuetudine abrogante totam immunitatem Clericorum vel in tota materia eius, vel in omnibus criminibus, vel omnibus causis Civilibus, vel alia simili magna parte exemptionis; quia nunquam tales consuetudines fuerunt in Regnis Catholicis à multis annis introductæ, vel etiam intentatæ: neque hoc Authores Canonum ignorabant. Loquuntur ergo de particularibus, vt attente legenti Textus ipsos constabit. Et specialiter notari potest lectio integra *cap. Clerici de iudiciis*, sic enim habet: *Clerici maxime in Criminalibus casibus in nullo casu possunt in aliquo, quam ab Ecclesiastico Iudice condemnari, etiam si consuetudo Regia habeat, vt fratres à Iudicibus secularibus indicentur.* Vbi constat, particulare consuetudinem non potuisse vniuersali Privilegio ex parte derogare; eadem autem est ratio de aliis similibus, quia etiam in illa particulari consuetudine posset ratio aliqua honestatis considerari. Et hoc maxime confirmant variæ prohibitiones, quæ in Bulla Cæne quotannis fiunt omnium ferè actuum, per quos huiusmodi particulares consuetudines introduci possunt, & renouantur iura tales actus, & consuetudines reprobantia. Et Bulla nouissima Urbani VIII. paulò ante citata, in qua reprobantur omnes consuetudines contra Ecclesiasticam immunitatem. Ergo, &c. Cæteras rationes videbis penes me ipsum in citata *Apologia contra Petrum Sarpuram*; Vnde ex his omnibus nouissimè refellendus venit Petrus Gonzalez de Salzedo *lib. 1. de lege Politica, cap. 7. §. 1. num. 150.* & cautè legendus Dom. pergerus de *exempt. Adulter. part. 1. sect. 2. cap. 5. num. 77.* asserens Laicos constitutos in possessione iudicandi Clericos tuendos, & conferendos esse; Nam vt dictum est, & docet Rebuffus Doctor Gallus in *Concor. Rubrica vltima de potest. §. Tertio insertur.* Nulla immemorialis consuetudo valet, vt Clerici coram iudicibus secularibus conueniantur.

13. Nec obstat dicere cum P. Rabardeo saltem consuetudinem mixtam ex Clericis, & Laicis, posse in aliquo casu particulari immunitatem tollere, vel restringere; Nam hoc etiam est falsum, & negandum. Quia consensus Clericorum nihil potest ibi operari: nam est quædam priuata renunciatio Privilegij, quæ vt diximus, nulla est, & nullius efficacis, idè quæ ad introducendam consuetudinem valere non potest, vt rectè notauit Felinus, cum Paulo de Castro *consil. 149.* Secundò, quia tali consensui Clericorum nunquam assistit voluntas expressa, vel tacita Pontificis, sine qua non potest voluntas Clericorum, quantumque tempore operetur iuri Pontificio derogare, ergo neque illa consuetudo mixta, potest habere hunc effectum. Antecedens quoque utraq; partem in Superioribus declaratum, & probatum est. Consequentia verò est euidentis, quia id, quod additur ex parte Clericorum illi consuetudini mixtæ, nullum valorem, vel efficaciam eidem addere potest. Quocirca eum dicitur consuetudo mixta posse operari in rebus vel personis Ecclesiasticis, intelligendum est de consuetudine, quæ non præiudicat Sacris Canonibus vel si præiudicat in illam Pontifex consentit, saltem tacitè, in præsentem autem materia necessarius esset expressus consensus, vt *suprà* dixi. Tum quia ipsi Pontifices ita voluerunt, & declarauerunt, tum etià quia in hac materia non potest præsumi tacitus consensus, quia & est valde odiosa Pontificibus, & quia vix posset talis consensus tacitus sine maiori cognitione causæ prouideri, & licitè dari, quoties autem consensus non esset prudens, & honestus in Principe, non præsumitur.

Sup. hoc de præ in Ref. 1. §. 5. Ref. 15. in fine, & in fol. 37. in fine, & in penult. & in Ref. 256. breuiatur. in 6. vlt. & in Ref. 257. in tom. 6. tr. 1. à principio, & in tom. 4. tr. 1. Ref. 19. à lin. 7.

tur: Ergo, &c. Et ita hanc sententiam in terminis tenent ex Societate Iesv Fagundes in *Decalogum*, tom. 2. lib. 8. cap. 43. num. 23. vbi sic ait. Cetera verò adducta à Couarruua ad confirmandam suam opinionem, qua tenet per consuetudinem legitime præscriptam introductam ex tacito consensu Clericorum, posse ex aliqua parte tolli exemptionem illorum, dummodò tamen ex huiusmodi consuetudine, maxima Clericis, & Ordini Ecclesiastico iniuria non fiat, & inferatur damnum paci, & tranquillitati Ministrorum Dei, non egent aliqua responsione, qua non loquuntur de consuetudine reprobata per leges, Ita ille. Idem etiam docet Suarez contra Regem Angliæ, lib. 4. cap. 32. num. 19. Et Valboa de Magrouejo, in cap. Quor Clericis..... de foro compet. num. 6. & sequi. vnde refellendus venit Petrus de Vries, ad Ritum 233. M. C. V. part. 1. num. 99. Sed ipse merito à Sac. Congreg. Indicis fuit inter Auctores prohibitos annumeratus. Et hæc dicta sufficiant contra ea quæ docuit Pater Rabardeus, quoad exemptionem Clericorum circa personas: Nunc aliqua explicanda sunt quoad exemptionem circa bona.

RESOL. CCCXXXVI.

An Clerici teneantur ad subsidium patria, & ad onera communia?

Et explanatur exemptionem Clericorum quoad eorum bona fluxisse à iure Diuino, vel saltem ex iure Pontificio ante Constitutiones, & leges Imperatorias? Ex p. 7. tr. 1. Ref. 21. abàs 19.

§. 1. Affirmatiuè respondet P. Rabardeus, sect. 3. num. 4. fol. 56. vbi sic ait. Recogitet Aduersarius, nos in altera sectione probasse, exemptionem, & priuilegia Clerici ab oneribus publicis, & Ciuilibus, pro bonorum suorum maximè temporalium possessione ab Imperatoribus, Regibus, & Summis Principibus data fuisse; Quæ sic intelligenda sunt, vt iustitiam aliorum non impediunt, vt generaliter de quibuscumque priuilegiis significauit Cælestinus Papa III. multòque minus, quando iure naturali, quòd rectè rationis iudicio definitur, contraria esse videntur. In quorum interpretatione mens, & prudens intentio concedentis semper est ex æquitate consideranda. Manifestum autem videtur Reges, aut Principes, nunquam voluisse, neque debuisse tam plenam, & integram libertatem Clericis in suis Regnis impertiri, vt se, ac successores suos priuarent iure naturali, vel gentium ipsis conueniente, perendi ab his aliquod subsidium in magna Regni, & Reipublicæ necessitate, quo illam aduersus ingruentes hostes defenderent. Et paulò post fol. 57. sic asserit. Perpendat rescriptum Theodosij iunioris, & Valentiniiani piissimorum Imperatorum, quod sine noxa, vel suspitione schismatis Iustinianus in suo Codice, sciente, neque contradicente Summo Pontifice, inferendum commendauit. Nam in illo neminem ab angariis, vel perangariis, seu quolibet munere excusari præcipiunt, cum ad felicissimam, inquit expeditionem numinis nostri omnium Prouincialium per loca, qua iter arripimus, debeant solita nobis ministeria exhiberi: licet ad sacrosanctas Ecclesias possessiones pertineant. Et tandem fol. 59. Honorius & Theodosius iunior voluerunt. Ad instructionem itinerum, pontiumque etiam diuinas domos, & venerabiles Ecclesias obligari. Gratianus, Valentinianus, & Theodosius Senior A. A. A. Ad portus, & Aquæductus, & murorum instaurationem, siue extructionem om-

nes certatim, facta operarum collatione, instare debere constituerunt, nec aliquam ab huiusmodi consortio dignitatis priuilegiis excusari. Quòd etiam nunc obseruandum censent multi Doctores Theologi, & in vtroque inreperiti, quos citat, & sequitur, Pater Henriquez in *Summa Theologia Morali* s vbi etiam refert Reuerendissimum Patrem Dominicum Bañez, illustris Ordinis Sancti Dominij Theologum insignem, & multos alios A. D. 1590. dixisse, iuste per Episcopos compulso fuisse Clericos & Sacerdotes Hispanos (de consensu, vel permissione Summi Pontificis nulla fit mentio) vt contribuere pro ingenti pecunia summa, quam Regna, Senatores promiserant Philippo II. Hispaniarum Regi, pro adiuuandis Catholicis aduersus hæreticos Gallos & vt sic tutius, atque firmius confinia Hispaniæ conseruarentur. Hæc omnia P. Rabardeus.

2 Sed ego puto exemptionem Clericorum quoad eorum bona fluxisse à iure Diuino, & sufficiat hic pro mille Doctoribus adducere Oraculum Sacri Rotæ Romanæ, in vna Barchinonen. exemptionis die 21. Junij 1636. coram Coccino. & antea in illa celebri decisione *Albenfis Gabella die 28. Junij 1630.* coram Merlino, in qua latè ex auctoritate Sacræ Scripturæ, Sacrorum Canonum, & Conciliorum, & ex communi sententia Canonistarum, & Theologorum, probatur, bona Clericorum iure Diuino esse exempta ab oneribus Principum laicorum; Quam opinionem nouissimè docet ex Societate Iesv doctus, Pater Dicastillus de *Iust. & iure*, lib. 2. traç. 20. dist. 4. dub. 6. num. 109. & alij adducti supra in Resol. 5.

3. Verùm dato & non concessio hanc immunitatem originem non traxisse à iure Diuino, existimò contra Patrem Rabardeum extitisse in Ecclesia Dei saltem ex iure Pontificio ante Constitutiones, & leges Imperatorias, Nam in Codice Iustiniano, & Theodosiano non inuenitur lex concedens hoc Priuilegium Clericis ante Constitutionem Friderici, vt obseruat Suarez: Et tamen certum est ante tempora Friderici adfuisse in Ecclesia Dei hanc exemptionem, vt manifestè patet ex Concilio Lateranensi sub Alexandro III. quod serè centum annis præcessit, & ex alio Lateranensi sub Innocentio II. I. postea celebrato, cap. non minus, & cap. aduersus de *immun. Eccl.* Atque ex eisdem Decretis colligitur, hoc ius non fuisse in illis inchoatum, sed antiquius esse, & in illis Conciliis sub grauioribus Censuris, & Declarationibus fuisse confirmatum. Vnde licet fortè non inueniatur antiquus Decretum expressè, & in specie hanc exemptionem bonorum Ecclesiasticorum stabiliens, ex hoc ipso probabiliter coniectamus, non tam iure Pontificio scripto, traditione, & præceptis Prælatorum fuisse obseruatam in Ecclesia hanc immunitatem ex quo inceptum Pontifices expeditam & liberam habere suam potestatem Ecclesiastica bona administrandi, id est, postquam impedimentum Ethnicorum Imperatorum sublatum fuit. Ergo, &c. Et ita hanc sententiam docet Pater Suarez contra Regem Angliæ lib. 4. cap. 21. num. 9. cui adde Valboam de Magrouejo in *lectionibus Salmanticensibus*, tom. 2. ad c. 2. de iudiciis, num. 112. Et Cardinalem Baronium anno Christi 387. à num. 13. Ergo contra Patrem Rabardeum dicendum est, etiam si exemptio bonorum Ecclesiasticorum non fuisset à iure Diuino, non processisset primario ex benignitate, & priuilegio Imperatorum, sed ex Constitutione Pontificum.

4. Nec suprascriptis obstat, cap. si tributum tr. quæst. 1. vbi sic habetur. Si Tributum petit Imperator non negamus, agri Ecclesiæ soluunt Tributum: & in c. Tributum 23. quæst. 8. De exterioribus, quæ palam cunctis

Sup. hoc supra in Ref. 2. à §. Dico igitur. vsque ad §. Sed dato. & in Ref. 217. cursim in §. Probat secundo.

Quæ hic est supra Ref. 320.

Sup. hoc supra in Ref. 216. l. 249. in Ref. 217. l. 217. & in Ref. 218. l. 218. & in Ref. 219. l. 219. & in Ref. 220. l. 220. & in Ref. 221. l. 221. & in Ref. 222. l. 222. & in Ref. 223. l. 223. & in Ref. 224. l. 224. & in Ref. 225. l. 225. & in Ref. 226. l. 226. & in Ref. 227. l. 227. & in Ref. 228. l. 228. & in Ref. 229. l. 229. & in Ref. 230. l. 230. & in Ref. 231. l. 231. & in Ref. 232. l. 232. & in Ref. 233. l. 233. & in Ref. 234. l. 234. & in Ref. 235. l. 235. & in Ref. 236. l. 236. & in Ref. 237. l. 237. & in Ref. 238. l. 238. & in Ref. 239. l. 239. & in Ref. 240. l. 240. & in Ref. 241. l. 241. & in Ref. 242. l. 242. & in Ref. 243. l. 243. & in Ref. 244. l. 244. & in Ref. 245. l. 245. & in Ref. 246. l. 246. & in Ref. 247. l. 247. & in Ref. 248. l. 248. & in Ref. 249. l. 249. & in Ref. 250. l. 250. & in Ref. 251. l. 251. & in Ref. 252. l. 252. & in Ref. 253. l. 253. & in Ref. 254. l. 254. & in Ref. 255. l. 255. & in Ref. 256. l. 256. & in Ref. 257. l. 257. & in Ref. 258. l. 258. & in Ref. 259. l. 259. & in Ref. 260. l. 260. & in Ref. 261. l. 261. & in Ref. 262. l. 262. & in Ref. 263. l. 263. & in Ref. 264. l. 264. & in Ref. 265. l. 265. & in Ref. 266. l. 266. & in Ref. 267. l. 267. & in Ref. 268. l. 268. & in Ref. 269. l. 269. & in Ref. 270. l. 270. & in Ref. 271. l. 271. & in Ref. 272. l. 272. & in Ref. 273. l. 273. & in Ref. 274. l. 274. & in Ref. 275. l. 275. & in Ref. 276. l. 276. & in Ref. 277. l. 277. & in Ref. 278. l. 278. & in Ref. 279. l. 279. & in Ref. 280. l. 280. & in Ref. 281. l. 281. & in Ref. 282. l. 282. & in Ref. 283. l. 283. & in Ref. 284. l. 284. & in Ref. 285. l. 285. & in Ref. 286. l. 286. & in Ref. 287. l. 287. & in Ref. 288. l. 288. & in Ref. 289. l. 289. & in Ref. 290. l. 290. & in Ref. 291. l. 291. & in Ref. 292. l. 292. & in Ref. 293. l. 293. & in Ref. 294. l. 294. & in Ref. 295. l. 295. & in Ref. 296. l. 296. & in Ref. 297. l. 297. & in Ref. 298. l. 298. & in Ref. 299. l. 299. & in Ref. 300. l. 300. & in Ref. 301. l. 301. & in Ref. 302. l. 302. & in Ref. 303. l. 303. & in Ref. 304. l. 304. & in Ref. 305. l. 305. & in Ref. 306. l. 306. & in Ref. 307. l. 307. & in Ref. 308. l. 308. & in Ref. 309. l. 309. & in Ref. 310. l. 310. & in Ref. 311. l. 311. & in Ref. 312. l. 312. & in Ref. 313. l. 313. & in Ref. 314. l. 314. & in Ref. 315. l. 315. & in Ref. 316. l. 316. & in Ref. 317. l. 317. & in Ref. 318. l. 318. & in Ref. 319. l. 319. & in Ref. 320. l. 320.

NATI
tribuit
O. X. et X.
E. III